

Мурга Микола Михайлович (17.02.1946-9.09.2021)

Некролог

Мурга Микола Михайлович народився 17 лютого 1946 р. в селі Нересниця Тячівського району Закарпатської області в сім'ї сільської інтелігенції. Батько і мати в часи Чеського правління навчалися в Тячівській гімназії, тому у післявоєнний час батько Михайло працював вчителем у школі, а мати Василина бухгалтером в колгоспній конторі.

Батьки були глибоко віруючими людьми, прихожанами православної церкви і свою любов до Бога передавали своїм дітям Михайлу, Миколі, Василю і Галині. Про глибину релігійних переконань батьків, наприклад свідчив той факт, що при новій радянській владі батько на посаді вчителя пропрацював лише два роки і по тій лише причині, що він свої уроки в школі починав і завершував з молитви. Перед ним виникла дилема: Бог або робота в школі. Вибір був зроблений за Бога. Духовні пошуки батьків в 1956 році призвели їх до хрещення в церкві Адвентистів сьомого дня.

Навчання в школі у Миколи розпочалася в 1953, в якому активну участь приймала його мама Василина і продовжувалося до 1961 р. Усі діти сім'ї Мурги через свої релігійні переконання, а особливо пропуск шкільних уроків по суботам, терпіли зневагу і вороже ставлення з боку вчителів, які явно занижували оцінки дітям. З цієї причини навчання Миколи у школі тривало лише сім років. А далше прийшло доросле життя, а з тим і серйозний пошук Бога та Його правди.

Особливе місце в серці Миколи Михайловича залишило перебування ним у м. Щучинськ, що в Казахстані, куди з родичами приїхав на заробітки. Там він у віці 17 років в 1963 році у невеликій громаді Адвентистів Сьомого Дня (АСД) приймає водне хрещення,

наслідуючи віру своїх батьків і старшого брата Михайла. Там не тільки він працював у будівельній бригаді, але зростав духовно і здобував досвід місіонерської праці, навчався на курсах підготовки служителів під керівництвом Нимміка Вільяма Вільямовича. Зокрема, за час перебування в Казахстані навчився друкарській і палітурній справі, яку полюбив і, яку по поверненні додому почав практикувати, застосовувати як засіб місіонерської роботи. Без виїзду перебував у Щучинську два роки і сім місяців.

На прощання, як подарунок для брата Миколи, Щучинська громада подарувала йому друкарську машинку.

Восени 1964 р. Микола повертається в Закарпаття. Членом церкви був прийнятий у Добрянську громаду. У перевідному церковному листі зазначалося про те, що молода особа є членом Церкви і має досвід друку на машинці, яку вони подарували йому.

Інформація про друкаря якимось чином дійшла до обласного пастора Хімінця Івана Васильовича і його заступника пастора Луцьо Михайла Михайловича. Керівники просили брата Миколу розпочати друк уроків суботньої школи та молитовних читань для потреб членів церкви.

Хоча існувала небезпека того, що це стане відомо для представників влади і справа може набути кримінальну відповідальність, брат в підвальному приміщенні власного будинку облаштував друкарську справу, в якій йому активно допомагала його сестра і таким чином заклав початок нелегального друку релігійної літератури в Закарпатті. Згодом по цілій області, завдяки зусиллям брата Миколи, була створена ціла мережа підпільного книгодрукування.

В Добрянській громаді обирався служителем слова, виконував дияконське служіння, а також співав у церковному хорі.

7 квітня 1968 р. одружився на Глебі Марії Федорівні, члені церкви Ільницької громади, з якою прожив у любові і злагоді 53 роки. В квітні 1969 року у них народилася донька Тамара.

Впродовж 1970-1973 років звершував пресвітерське служіння в громаді Ільниця. В цей час приймав активну участь в реконструкції старого молитовного будинку, організації духового оркестру.

В 1972 р. прийнятий на служіння у штаті церковної організації як біблійний працівник (1968-1986 рр. бібл. працівник в Ільниці)

В цей період (осінь 1986-1989рр.) впродовж двох років звершував служіння в громаді Виноградів, і при його активних зусиллях отримано реєстрацію і земельну ділянку для будівництва молитовного будинку у с. Підвиноградово, у селі Дротинці започатковано богослужіння.

З березня 1989 до 1994 років керівництвом Західної Конференції (ЗК) призначено відповідальним за будівництво молитовного будинку та помічником пастора Стасюка Богдана Дмитровича.

В 1997 році рукоположений у сан проповідника, обраний керівником по Закарпатській області та помічником скарбника ЗК Бабича Івана Михайловича.

В січні 1995 року після посв'ячення молитовного будинку в громаді Ільниця був скерований на пасторське служіння в громаду Чорний Потік та призначений відповідальним за будівництво молитовного будинку. Через два роки новозбудоване приміщення було посвячено для служіння Господу.

В 1996 р. організовує біблійні курси в Сваляві, підтримані громадою Ільниця. Впродовж чотирьох років була організована громада в кількості 70 осіб.

Після євангельського служіння в Сваляві, до 2007р. продовжував служіння в Чорному Потоці.

В 2007 р. пішов на заслужений відпочинок, хоча і далі звершував служіння по потребі церкви.

До 2015р. разом з дружиною продовжували відвідувати громаду

Чорний Потік

З 1968 по 1992 виконував служіння керівника літературного служіння в Закарпатській області.

9 вересня 2021р. в 9.30 год. перестало битися серце вірного Божого слуги. Він заснув в надії на скору зустріч зі своїми рідними та своїм Спасителем, якого щиро полюбив і якому посвятив своє життя.

«А ти йди до кінця і відпочинеш і встанеш на свою долю під кінець тих днів» Дан. 12,13

Валентин Шевчук

Джерело: westadvent.org.ua